

Hoofdstuk 1

Het ziekenhuis

Eigenlijk is Spot er altijd al. Zo lang ik me kan herinneren. Ineens is zij een beetje bang voor mij. Of eigenlijk niet voor mij, maar voor dat ding. Dat ding naast mij. Ik zal je vertellen hoe het allemaal is begonnen. Dat is gelukkig nu alweer maanden geleden.

Ik ben Romy. Ik ben een hartekindje. Mijn oma zegt dat dat niet klopt en dat het hartenkindje moet zijn. Met een n. Maar mijn oma heeft iets met taal. Mijn oma is juf! Daar komt dat door. Ik ben een hartekindje, omdat ik iets aan mijn hart heb. Daar ben ik mee geboren. Dat weten mama en papa in het begin natuurlijk niet. Ik ook niet trouwens. Maar langzaamaan wordt duidelijk dat ik niet genoeg melk kan drinken. Dat was heel in het begin. Toen ik echt nog ieniemienie was. Spot was er toen ook al. Maar ik weet niet zeker of ik me dat nog herinner. Na drie weken moet ik naar het ziekenhuis. Mama en papa gaan mee. Eerst denk ik dat het gewoon om een uitje gaat. Al snel wordt me duidelijk dat dat niet zo is.

Er zijn allemaal mensen in witte pakken. Mama noemt het 'Het Ziekenhuis'. En al die mensen in die witte pakken, dat zijn dokters en verpleegkundigen. Het ergste is, dat ik een slangetje in mijn neus krijg. Daar gaat mijn melk doorheen. Dat noemen ze sondevoeding. Wel makkelijk, nu hoef ik zelf niet meer te drinken. Dus ben ik meteen minder snel moe. Ik krijg wel een hoop aandacht en dat is fijn. Altijd is er iemand bij me. Ook 's nachts. Overal zijn geluiden van apparaten die piepen en mensen die binnenkomen. Soms dezelfde en soms weer andere. Ik zie heus wel dat mama een beetje moe is. Ik doe mijn best om zo veel mogelijk te slapen. Maar soms lukt me dat gewoon niet. Ik maak het goed, door zo vrolijk mogelijk te zijn.

Soms komen er mensen langs. Mijn opa's en oma's, tantes en oom. Maar als ik op de speciale afdeling lig, dan mag dat niet. Mama zegt dat het de ic is. Daar liggen alleen héél zieke kindjes dus het moet daar

Het ziekenhuis,
het ziekenhuis.
Het heet wel huis,
maar is het niet.
Het heeft een dak
en ook veel deuren
maar behalve wit
erg weinig kleuren.

Het ziekenhuis,
het ziekenhuis.
Het lijkt een huis,
Maar, vergis je niet.
Het is heel groot,
je zou verdwalen.
Maar er zijn nummers
op alle zalen.

In het ziekenhuis,
het ziekenhuis,
is het groot,
maar ook weer klein.
Want mama en papa
weten heel precies
waar ik ben en
dáár moeten ze zijn!